

Practical Law:

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 3

(1) If two people want to bring a peace-offering or a burnt-offering in partnership, they may do so, either as a vow or as a voluntary offering. Even bird [sacrifices] may be brought in partnership. (2) Both men and women, or slaves, may bring any [type of] sacrifice. But from non-Jews we only accept [*olot*] burnt-offerings. As it says, “And from the hand of a foreigner you must not bring the bread of your God.” (Leviticus 22:25) Even a burnt-offering of a bird is accepted from a non-Jew, even though he worships idols. But we do not accept from them [*shelamim*] peace-offerings, [*menachot*] meal-offerings, [*chataot*] sin-offerings, or [*ashamot*] guilt-offerings. Similarly, we do not accept from non-Jews, those burnt-offerings that do not come for a vow or as a voluntary offering,

such as the burnt-offering of a woman after childbirth and other burnt-offerings, since they do not come because of a vow or as a voluntary offering. (3) If a non-Jew brings a peace-offering, it is sacrificed as a burnt-offering, because a non-Jew's intention is for Heaven [i.e., that his sacrifice be given only to God by being burned on the altar, and not that any of its parts be eaten]. If he vows a peace-offering and gives it to a Jew with the specification that it should atone for the Jew, Jews eat [of] it as [is the case of] the peace-offering of a Jew. So too, if he gives it to a priest, the priest eats [of] it.

הלכה

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ג

א שְׁנַיִם שָׂרְצוּ לְהֵבִיא שְׁלָמִים אוֹ עוֹלָה בְּשִׁתְּפוּת מְבִיאִין בֵּין בְּנֵדָר בֵּין בְּנִדְבָה וְאֶפְּלוּ עוֹף יְבִיא בְּשִׁתְּפוּת: ב וְאֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים אוֹ עֲבָדִים מְבִיאִין כָּל הַקְּרָבָנוֹת אֲבָל הַנְּכָרִים אֵין מְקַבְּלִין מִהֶן אֲלָא עוֹלוֹת בְּלֶבֶד שְׁנֶאֱמַר (ויקרא כב) וּמִיד בֵּן נֶכֶר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם. אֶפְּלוּ עוֹלֹת הָעוֹף מְקַבְּלִין מִן הַנְּכָרִי אִף עַל פִּי שְׁהוּא עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה אֲבָל אֵין מְקַבְּלִין מִהֶן שְׁלָמִים וְלֹא מִנְחוֹת וְלֹא חֲטָאוֹת וְאֲשָׁמוֹת וְכֵן עוֹלוֹת שְׂאִינָן בְּאוֹת בְּנֵדָר וּנְדָבָה אֵין מְקַבְּלִין אוֹתָן מִן הַנְּכָרִים כְּגוֹן עוֹלֹת יוֹלָדֹת וְכִיּוֹצֵא בָּהּ מֵעוֹלוֹת שְׂאִין בְּאוֹת מִשׁוּם נֶדֶר וְלֹא מִשׁוּם נְדָבָה: ג נְכָרִי שֶׁהֵבִיא שְׁלָמִים מִקְרִיבִין אוֹתָן עוֹלוֹת שֶׁהַנְּכָרִי לְבוֹ לְשָׁמִים נֶדֶר שְׁלָמִים וְנִתְּנָם לְיִשְׂרָאֵל עַל מְנַת שִׁיתְכַּפֵּר בְּהֵן הַיִּשְׂרָאֵל אוֹכְלִין אוֹתָן הַיִּשְׂרָאֵלִים כְּשִׁלְּמֵי יִשְׂרָאֵל. וְכֵן אִם נִתְּנָן לַכֹּהֵן כֹּהֵן אוֹכְלִין:

SHEMINI FOR THURSDAY

TORAH

שמיני ליום חמישי

תורה

כיוון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב וַאֲרַם אֶהְרֹן יָת יְדוּהִי עַל עֲמָא וּבְרַכְנוּן וְנַחַת מְלִמְעַבְד חֲטָאָתָא וְעֵלְתָא וְנִכְסַת

כב וַיִּשָּׂא אֶהְרֹן אֶת־יָדָיו אֶל־הָעָם וַיְבָרְכֵם וַיִּרְדּוּ מֵעֵשֶׂת הַחֲטָאֹת וְהָעֵלָה וְהַשְּׁלָמִים:

(22) And Aharon lifted up his hands towards the people and blessed them. He then went down from servicing the sin-offering, the burnt-offering and

RASHI

רש"י

(22) **And blessed them** — *with the [formula of the] priestly blessing, namely (see Numbers 6:22-27): יברכך — “May [the Lord] bless you” ... יאר — “May [the Lord make His*

(כב) וַיְבָרְכֵם. בְּרַפְת כְּהֻנִים: יְבָרְכְךָ יָאֵר יִשָּׂא:

בג ויבא משה ואהרן אל-אהל מועד ויצאו קודשיא: בג ועל משה ואהרן למשכן זמנא ונפקו וברכו

peace-offerings. (23) And Moshe and Aharon went into the Tent of

RASHI

face] shine” ... ישא — “[May the Lord] lift [His face ...].” (Torat Kohanim 10:22) **He then went down** — *from the altar.* (23) **And Moshe and Aharon went into [the Tent of Appointment]** — *Why did they go in [to the Tent of Appointment]? In the passage regarding the inauguration, I found an additional beraita to our version of Torat Kohanim[which states the following]: Why did Moshe go in with Aharon? Was it to teach Aharon the details of the קטרת — the procedure involving the incense, or maybe he went in for another purpose? I can make a deduction here: [We are taught that] the act of going down [from the altar (verse 22)] or entering [the Tent of Appointment (our verse), both] required blessing the people. Now, just as the act of going down [from the altar] was from an act of the Holy service, so too, the act of entering [the Tent of Appointment] was in order to perform an act of the Holy service. Hence, we learn from here, why Moshe went in with Aharon: Indeed to teach Aharon the details [of the Holy Service] of the קטרת — the procedure involving the incense. Another explanation [of why Moshe went in with Aharon]: When Aharon saw that all the sacrifices had been offered and all the procedures had been performed, and yet the Divine Presence had not come down for Israel, he was distressed, and said, “I know that the Holy One Blessed is He is angry with me, and that it is on my account that the Divine Presence has not come down for Israel.” So he said to Moshe, “My brother Moshe! Is this what you have done to me, that I have entered and been put to shame?!” At once, Moshe entered [the Tent of Appointment] with him, and they prayed for mercy. Then the Divine Presence came down for Israel (Torat Kohanim 9:16). **Then they came out and blessed the people** — [What was their blessing?] They said: “May the pleasantness of the Lord our God be upon us (Psalms 90:17, A prayer of Moshe); May it be God's will that the Divine Presence rest upon the work of your hands.” [And why did they choose this particular blessing?] Because throughout all of the seven days of the Sanctuary's inauguration, when Moshe daily erected the Sanctuary, performed the Holy service in it and then disassembled it,*

רש"י

ויורה. מעל המזבח: (בג) ויבא משה ואהרן וגו'. למה נכנסו? מצאתי בפרשת מלואים בבבביתא הנוספת על תורת כהנים שלנו: למה נכנס משה עם אהרן? ללמדו על מעשה הקטרת. או, לא נכנס אלא לדבר אחר? הריני דן ירידה וביאה טעונות ברכה: מה ירידה מעין עבודה, אף ביאה מעין עבודה. הא למדת, למה נכנס משה עם אהרן? ללמדו על מעשה הקטרת. דבר אחר: כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרבנות, ונעשו כל המעשים, ולא ירדה שכינה לישראל, היה מצטער ואומר: 'ודע אני שפעס הקדוש ברוך הוא עלי ובשבילי לא ירדה שכינה לישראל! אמר לו למשה: 'משה אחי, כף עשית לי, שנכנסתי ונתבישתי! מיד נכנס משה עמו ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל: ויצאו וברכו את העם. אמרו: 'יהי נעם אדני אלהינו עלינו': 'הי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם'. לפי שכל שבעת ימי המלואים שהעמידו משה למשכן ושמש

יֵת עֲמָא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּיֵּי
 לְכָל עֲמָא: כִּד וּנְפַקְתָּ אֲשַׁתָּא
 מִן קָדָם יֵי וְאֶכְלַת עַל מִדְּבַחָא
 יֵת עֲלֵתָא וְיֵת תְּרַבְיָא וְחִזָּא
 כָּל עֲמָא וְשִׁבְחוּ וּנְפְלוּ עַל
 אֶפְיָהוֹן: א וּנְסִיבוּ בְנֵי אֹהֲרֹן
 נָדָב וְאַבִּיהוּא גְּבַר מִחֲתִיתֵיהּ
 וַיִּהְיוּ בְּהוֹן אֲשַׁתָּא וְשׂוֹיֵאוּ
 עֲלֶיהָ קְטוֹרֶת וְקָרִיבוּ קָדָם יֵי
 אֲשַׁתָּא נּוֹכְרִיתָא דִּי לֹא פְקִיד
 יִתְהוֹן: ב וּנְפַקְתָּ אֲשַׁתָּא מִן

וַיְבָרְכוּ אֶת־הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד־יְדוֹה אֶל־
 כָּל־הָעָם: שְׁלִישִׁי כִּד וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְדוֹה
 וַתֹּאכַל עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־
 הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל־הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל־
 פְּנֵיהֶם: י א וַיִּקְחוּ בְנֵי־אֹהֲרֹן נָדָב וְאַבִּיהוּא
 אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אִשׁ וַיִּשְׂימוּ עֲלֶיהָ
 קְטוֹרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְדוֹה אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר
 לֹא צִוָּה אֹתָם: ב וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְדוֹה

Appointment. Then they came out and blessed the people. And the glory of the Lord appeared to all the people. (24) And fire went out from before the Lord and consumed the burnt-offering and the [sacrificial] fats upon the altar. All the people saw, and sang out praise and fell down on their faces. **10** (1) And Aharon's sons, Nadav and Avihu, each took his pan, putting fire in them, and placing incense upon it, and before the Lord, they offered up a foreign fire which He had not commanded them [to offer]. (2) And a fire went out from

RASHI

the Divine Presence did not come down to rest in it. The people of Israel were humiliated, and said to Moshe, "Moshe our master! All the efforts which we have undergone were only in order that the Divine Presence would dwell among us, and so that we would know that we have received atonement for the sin involving the golden calf!" Therefore, Moshe answered them (verse 6), "This is what the Lord has commanded; do [it], and the Lord's glory will appear to you." My brother Aharon

is more worthy and important than I. It is [precisely] through his sacrifices and Holy service that the Divine Presence will dwell among you, and you will thereby know that the Omnipresent has chosen him [for this]. (24) וַיִּרְנוּ — [This word is to be] understood as the Targum translates it [namely, "and they praised [God]." **10** (2) **And a fire went out** — Rabbi Eliezer says: Aharon's sons died only because they rendered halachic decisions in the presence of Moshe their master. Rabbi Yishmael says: [They died because] they entered the Sanctuary while intoxicated by wine. The proof is that after their death,

רש"י

בו וּפְרָקוּ בְּכָל יוֹם, לֹא שָׁרְתָהּ בּוֹ שְׂכִינָה, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל נִבְלָמִים וְאוֹמְרִים לְמֹשֶׁה: 'מֹשֶׁה רַבְּנוּ, כָּל הַטָּרַח שֶׁטָּרַחְנוּ, שֶׁתִּשְׁרָה שְׂכִינָה בֵּינֵינוּ וְנִדַע שְׂנִתְכַפֵּר לָנוּ עוֹן הָעֵגֶל!' לָכֵן אָמַר לָהֶם: "זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד ה'", אֹהֲרֹן אָחִי כְּדָאִי וְחָשׁוּב מִמֶּנִּי, שַׁעַל יְדֵי קַרְבָּנוֹתַי וְעַבְדוֹתַי תִּשְׁרָה שְׂכִינָה בְּכֶם וְתִדְעוּ שֶׁהַמְּקוֹם בָּחַר בּוֹ: (כד) וַיִּרְנוּ. כְּתַרְגוּמוֹ: (ב) וַתֵּצֵא אִשׁ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: לֹא מֵתוּ בְּנֵי אֹהֲרֹן, אֲלֵא עַל יְדֵי שֶׁהוֹרוּ הַלֶּכֶה בַּפְּנֵי מֹשֶׁה רַבָּן. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר: שְׁתוּיֵי יַיִן נִכְּסוּ

קָדָם יִי וְאָכְלָת יְתוּחֹן וּמִיתוּ
קָדָם יִי:

וְתֹאכַל אוֹתָם וּמִתּוּ לְפָנַי יְדוּהָ:

before the Lord, and consumed them, and they died before the Lord.

RASHI

Scripture admonished the survivors that they must not enter [the Sanctuary] in a state of intoxication by wine. By analogy: A king once had a good friend who was at home

in the palace ... etc., as recounted in Vayikra Rabbah (12:1,4).

רש"י

למקדש. תדע, שאחר מיתתן הזהיר הנותרים שלא יכנסו שתויי יין למקדש. משל למלך שהיה לו בן בית וכו', כדאיתא ב"ויקרא רבה":

PROPHETS II Samuel 6-7

כב וּזְעִירָנָא עוֹד מְדָא וְאִהִי
מְכִיד בְּעֵינַי נִפְשֵׁי מְכִינֵי וְעַם
אִמְהָתָא דִּי אֶתְ אִמְרַת
בְּעֵינֵיהוֹן אִהִי יְקִיר:
כג וּלְמִיכַל בֵּת שְׂאוּל לֹא הָיָה
לָהּ יֶלֶד עַד יוֹם מוֹתָהּ: א וְהָיָה
כִּד יִתִּיב מְלָכָא בְּבֵיתָהּ וַיִּי
אָנִיחַ לָהּ מִסְחוֹר סְחוֹר מִכָּל
בְּעָלֵי דְבְבוּדָהּ: ב וְאָמַר מְלָכָא
לְנָתָן נְבִיא חֲזִי פְעֹן דִּי אָנָּא יִתִּיב בְּבֵיתָא דִּי מְטַלֵּל בְּכִיּוּרֵי אַרְזֵיָא וְאַרְזֵיָא דִּי שְׂרִי בְּמִשְׁכְּנָא בְּנוּ

נביאים שמואל ב פרק ו-ז

כב וּנְקַלְתִּי עוֹד מוֹזָאת וְהֵייתִי שֹׁפֵל בְּעֵינַי וְעַם־
הָאִמְהוֹת אֲשֶׁר אִמְרַת עִמָּם אֶפְבְּדָהּ: כג וּלְמִיכַל
בֵּת־שְׂאוּל לֹא־הָיָה לָהּ יֶלֶד עַד יוֹם מוֹתָהּ: ז א וְהֵי
פִי־יֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְדוּהָ הַנִּיחַ־לוֹ מִסְבִּיב מִכָּל־
אִיבָיו: ב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־נָתָן הַנְּבִיא רְאֵה נָא
אֲנִכִּי יוֹשֵׁב בְּבֵית אַרְזִים וְאֲרוֹן הָאֱלֹהִים יֹשֵׁב בְּתוֹךְ

6 (22) And I will yet dishonor myself more than this, and will be base in my own sight; and with the handmaids of whom you have spoken, with them will I be honored. **(23)** And Michal the daughter of Shaul had no child until the day of her death. **7 (1)** And it came to pass, when the king dwelt in his house, and the Lord had given him rest from all his enemies all around. **(2)** That the king said to Natan the Prophet, See now, I dwell in a house of cedar, yet the Ark of the

RASHI

6 (22) And I will yet dishonor myself more — before Him than this, than that which I have dishonored myself now. **With them will I be honored** — I am important in their eyes for [doing] this. **(23) And [Michal] had no child** — from that day on.

7 (1) And the Lord had given him rest —

[We must] say, now we must build the Temple, as it is written, “and He will give you rest from all your enemies ... that the place which the Lord your God will choose” (Deuteronomy 12:10-11)

רש"י

(כב) וּנְקַלְתִּי עוֹד. לְפָנַי יוֹתֵר מוֹזָאת שֶׁהִקְלוֹתִי מֵעֲצָמַי עִתָּהּ: עִמָּם אֶפְבְּדָהּ. חָשׁוּב אָנִי בְּעֵינֵיהֶם עַל זֹאת: (כג) לֹא הָיָה לָהּ יֶלֶד. מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם וְהֵלָאֵהּ: (א) וְהֵי הַנִּיחַ לוֹ. אָמַר מֵעֵתָה עֲלִינוּ לְבָנוֹת בֵּית הַבְּחִירָה, כְּמוֹ שֶׁתּוֹבֵא; וְהַנִּיחַ לָכֶם מִכָּל אוֹיְבֵיכֶם וְגו': וְהִזְיָה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר וְגו':

הִרְיָעָה: א וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל־הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְּךָ
 יְרִיעָתָא: א וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל־הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְּךָ
 כָּל דֵּי בְּלִבְּךָ אֲזוּל עִבִּיד אֲרִי
 מִימְרָא דִּי בְּסַעְדֶּךָ:
 לך עשה פי ידוה עמך:

Lord dwells within curtains. (3) And Natan said to the king, Go, do all that is in your heart, for the Lord is with you.

WRITINGS Proverbs 23

כתובים משלי פרק כג

כח אַף־הִיא כַּחֲתָף תֵּאָרֵב וּבֹגְדִים בְּאָדָם תּוֹסֶף:
 כט לְמִי אֵי לְמִי אָבוּי לְמִי מְדוֹנִים | (קרי מְדִינִים) לְמִי
 שִׁיחַ לְמִי פְצָעִים חֲנָם לְמִי חֲכָלְלוֹת עֵינַיִם:
 ל לְמֵאֲחָרִים עַל־הֵיזֵן לְבָאִים לְחַקֵּר מִמֶּסֶךְ: לֹא אֶל־
 תֵּרָא יֵזֵן כִּי יִתְאַדָּם כִּי־יִתֵּן בְּכִיס (קרי בְּכֹס) עֵינֹו
 יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרָיִם: לֵב אַחֲרִיתוֹ כְּנַחֵשׁ יִשְׁךְ וְכִצְפַּעְנִי
 יִפְרֵשׁ:
 כח והיה מטרף עינהא כמנא
 וצאר אבנא שברי: כט למן וי
 למן דינא ולמן תגרי ולמן
 שותא ולמן פודעתא מגן
 ולמן סומקנות עינוי:
 ל להליו דמוחרין על חמרא
 ואזליו ומעקבי בית מזגא:
 לא לא תחמי חמרא דסימוק
 ויהב בכסא עיניהו מהלך
 תריצאית: לב ואחריתא היך

חויא נכת וכחורמנא דפריח:

(28) She also lies in wait as a robber, and increases the faithless among men. (29) Who cries, Woe? Who, Alas? Who has quarrels? Who complaints? Who has wounds without cause? Who has redness of eyes? (30) They that tarry long at the wine, they that go to seek mixed wine. (31) Look not upon the wine when it is red, when it gives its color in the cup, when it glides down smoothly. (32) In the end, it bites like a serpent, and stings like a basilisk.

RASHI

רש"י

(28) As a robber — suddenly. And increases the faithless among men — increases among Israel those who rebel against the Lord. (29) לְמִי אָבוּי — a shout of wailing. Who has quarrels? — Who has quarrels with people? Who complaints? — superfluous talk, for an excess of speaking leads to excessive iniquity. Redness — i.e., red eyes. (30) They that tarry — themselves, at the wine. To seek mixed wine — They seek out where fine wine is sold. (31) Look not upon the wine — Do not cast your eyes on it. When it glides down smoothly — If a person casts his eye upon the cup, all sins seem to him like a [featureless] plain. יִפְרֵשׁ — an expression of stinging; others interpret יִפְרֵשׁ as a withdrawal from life.

(כח) כַּחֲתָף. פְּתָאם: וּבֹגְדִים בְּאָדָם תּוֹסֶף. מְרַבָּה
 בְּיִשְׂרָאֵל בּוֹגְדִים בְּה': (כט) לְמִי אָבוּי. צַעֲקַת יִלְלָה:
 לְמִי מְדוֹנִים. לְמִי יֵשׁ לוֹ מְדִינִים עִם הַבְּרִיּוֹת: שִׁיחַ.
 שִׁיחָה יִתְרָה כִּי רַבֵּב דְּבָרִים רַב פֶּשַׁע: חֲכָלְלוֹת.
 עֵינַיִם אֲדָמוֹת: (ל) לְמֵאֲחָרִים. עֲצָמָם עַל הֵיזֵן:
 לְחַקֵּר מִמֶּסֶךְ. שְׁחוֹקְרִין הֵיכֵן מוֹכְרִין יֵזֵן טוֹב: (לא) אֶל
 תֵּרָא יֵזֵן. אֵל תִּתֵּן בּוֹ עֵינֶיךָ: יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרָיִם.
 הַנּוֹתֵן עֵינֹו בְּכֹס. כָּל הָעֵבְרוֹת דּוֹמוֹת לוֹ לְמִישׁוֹר:
 (לב) יִפְרֵשׁ. לְשׁוֹן עֲקִיצָה וְיֵשׁ פּוֹתְרִין יִפְרֵישׁ,
 מִפְּרִישׁוֹ מִן הַחַיִּים:

Mishnah Menachot, chapter 12

משנה מנחות פרק יב

(1) If meal-offerings and libations became unclean before they were sanctified in the [Temple] vessel, they may be redeemed [for an offering; so long as it has not been sanctified in a Temple vessel, it is holy only for its value (*kedushat damim*) and may be redeemed; once it has been sanctified in a Temple vessel, it becomes holy in itself (*kedushat haguf*), and may not be redeemed]; if [they became unclean] after they were sanctified in a vessel, they may not be redeemed. Bird-offerings [in which defects developed], the wood, the frankincense, and Temple vessels [if they become defective] may not be redeemed, for the rule of redemption [of something which has *kedushat haguf*] applies only to [offerings of] cattle [when they develop a defect]. (2) If a man said, "I take upon myself [to bring a meal-offering prepared] on a *machavat* [a shallow pan]," and he brought one prepared in a *marcheshet* [a deep pot], or "[I take ...] a meal-offering prepared in a *marcheshet*," and he brought one prepared on a *machavat*, what he has brought, he has brought [and it is regarded as a freewill meal-offering], but he has not discharged the obligation of his vow. But [if he said, "I take upon myself] to bring this [tenth of flour] as a meal-offering prepared on a *machavat*," and he brought it prepared in a *marcheshet*; or "[I take ...] this flour as a meal-offering prepared in a *marcheshet*," and he brought it prepared on a *machavat*, it is invalid [since the flour was designated for one meal-offering, it may not be used for another]. If he said, "I take upon myself to bring two tenths [flour] in one vessel," and he brought them in two vessels, or "[I take ...] in two vessels," and he brought them in one vessel, what he has brought, he has brought, but he has not discharged the obligation of his vow. But [if he said, "I take upon myself to bring] these [two tenths] in one vessel," and he brought them in two vessels, or "[... these] in two vessels," and he brought them in one vessel,

א המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי, יש להן פדיון. משקדשו בכלי, אין להם פדיון. העופות והעצים והלבונה וכלי שרת, אין להם פדיון, שלא נאמר אלא בבהמה: ב האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת, מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא. זו להביא במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת, הרי זו פסולה. הרי עלי שני עשרונים להביא בכלי אחד והביא בשני כלים, בשני כלים והביא בכלי אחד, מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא. אלו להביא בכלי אחד והביא בשני כלים, בשני כלים

רבנו עובדיה מברטנורא

א המנחות והנסכים. עד שלא קדשו בכלי. אינן קדושים קדושת הגוף, אלא קדושת דמים, שצריך לפדותן והדמים קדושים. ודוקא כשנטמאו יש להן פדיון אם לא קדשו בכלי. אבל לא נטמאו אע"פ שלא קדשו בכלי אין פדיון אותן העופות והעצים והלבונה וכלי שרת שנטמאו אין להם פדיון. שלא נאמר פדיון בקדושת הגוף אלא בבהמה בעלת מום, דכתיב (ויקרא כז) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' והעריך הכהן אותה וגו'. ובבעלי מומים שיפדו הכתוב מדבר, דאי בבהמה טמאה ממש, כשהוא אומר (שם) ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך, הרי בהמה טמאה אמורה. ואשמעינן במתניתין דאע"ג דאשכחן בקדוש קדושת הגוף ונפל ביה מומא דמיפרק, העופות והעצים והלבונה וכלי שרת דקדשי קדושת הגוף ונטמאו לא מיפרקי: ב מה שהביא הביא. דאמרין לא לשם נדרו הביאה, אלא נדבה אחרת היא זו: זו להביא במחבת. שהיתה עשרון סולת מונחת לפניו ואמר זו להביא במחבת וכו': הרי זו פסולה. דקבעה לכלי שהוכיר בה ואין יכול לשנותה לכלי אחר: אלו להביא בכלי אחד. אלו שהיו מונחים לפניו: הרי אלו פסולים. דהיכא דנדר בכלי אחד והביא בשני כלים מפריש ממנה שני קומצים והוא לא נדר אלא קומץ אחד. ועוד, שמנחה חסרה היא בכל כלי וכלי. והיכא דנדר בשני כלים והביא בכלי אחד, הויא מנחה יתירה ומיעט בקומצין, שהוא

they are invalid [for where the meal-offering was brought in two vessels instead of in a single vessel, two handfuls are taken from the meal-offering to be offered on the altar; instead of one and moreover, in each vessel, the flour is less than the amount promised. And where it was brought in one, instead of in two vessels, only one handful is taken from it instead of two, and moreover, the flour in this vessel is too much, for there should be in it one tenth and not two]. If he said, "I take upon myself to

bring two tenths in one vessel," and he brought them instead in two vessels, and when they said to him, "Your vow was to bring them in one vessel;" if he thereupon offered them in one vessel they are valid, [but if he still offered them] in two vessels, they are invalid [in this case the offerings cannot be regarded as freewill-offerings, seeing that when his attention was drawn to the terms of his vow, he did not reply that what he was offering was a freewill-offering and not in fulfillment of his vow]; If he said, "I take upon myself to bring two tenths [of flour] in two vessels," and he brought them instead in one vessel, and when they said to him, "Your vow was to bring them in two vessels," he thereupon offered them in two vessels, they are valid; but if he still kept them in one vessel, they are reckoned as two meal-offerings which have been mixed [and if each tenth is distinct, so that the handful can still be taken from each by itself, they are valid. In the earlier case of this Mishnah, where he said, "... to bring two tenths in two vessels," and he brought them in one vessel, it must be assumed, that the two tenths were so mixed together that the handful could not have been taken from each by itself, and therefore, they are invalid]. (3) If a man said, "I take upon myself to bring a meal-offering of barley," he must bring one of wheat; [Since all freewill meal-offerings are brought of fine flour of wheat, to which oil and frankincense must be added (see Leviticus 2:1), (if however, he says, "had I known that this was the case I would not have vowed at all," he does not have to bring any meal-offering)]; if [a man said, "I take ...] of coarse meal," he must bring it of fine flour; if [he said, "...] without oil and without frankincense," he must, nevertheless, bring it with oil and frankincense; if [he said, "...] half a tenth," he must bring a whole tenth; if [he said, "...] a tenth and a half," he must bring two.

רבנו עובדיה מברטנורא

בורר לה שתי קמיצות ולא קמץ אלא אחת: אמרו לו בכלי אחד נדרת. ולא חש לדבריהם והקריבה בשני כלים, פסולים. ואע"ג דלא אמר אלו להביא בכלי אחד, משום דהשתא ליכא למימר לשם נדבה אחרת אייתי ליה, דכיון דאמרי ליה בכלי אחד נדרת הוה ליה למימר להו אנא משום נדר אחרינא מייתנא לה: כשתי מנחות שנתערבו. דאמרינן בפרק הקומץ, אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשרות, ואם לאו פסולות. והא דקתני לעיל אלו להביא בשני כלים והביא בכלי אחד פסולות, מיירי כגון דלא יכול לקמוץ מכל אחת בפני עצמה: ג הרי עלי מנחה מן השעורים יביא מן החטים. שאין מנחת נדבה באה אלא מן החטים. וכגון שאמר אילו הייתי יודע שאין מביאים מנחה מן השעורים לא הייתי נודר אלא מן החטים. אבל אם אמר לא הייתי נודר כלום, אינו חייב כלום: יביא

והביא בכלי אחד, הרי אלו פסולין. הרי עלי שני עשורונים להביא בכלי אחד והביא בשני כלים, אמרו לו בכלי אחד נדרת, הקריבן בכלי אחד, כשרים. בשני כלים, פסולין. הרי עלי שני עשורונים להביא בשני כלים והביא בכלי אחד, אמרו לו בשני כלים נדרת, הקריבן בשני כלים, כשרין. נתנו בכלי אחד, כשתי מנחות שנתערבו: ג הרי עלי מנחה מן השעורים, יביא מן החטים. קמת, יביא סלת. בלא שמן ולבונה, יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשורון, יביא עשורון שלם. עשורון

Rabbi Shimon declares him exempt, because he did not make his offering in the manner in which people usually make their offerings.

(4) A man may offer a meal-offering consisting of sixty tenths and bring them in one vessel. If a man said, "I take upon myself to offer sixty tenths," he may bring them in one vessel, but if he said, "I take upon myself to offer sixty-one tenths," he must bring sixty in one vessel and one in another vessel; for since the congregation brings on the first day of the Festival [Sukkot] when it falls on a Sabbath

sixty-one tenths [as a meal-offering. On this day were offered: (see Numbers 29:12) Thirteen bullocks, each requiring three tenths of flour as a meal-offering; two rams, each requiring two tenths; and fourteen lambs, each requiring three tenths of flour as a meal-offering; two rams, each requiring two tenths; and fourteen lambs, each requiring one tenth; thus $39 + 4 + 14$ tenths = 57 tenths. In addition, there were two tenths for the two lambs of the daily *Tamid* offering, and two more for the two lambs of the Sabbath *Musaf* offering; thus totaling 61] it is enough for an individual that [his meal-offering] be less by one tenth than that of the congregation. Rabbi Shimon says, But some of these [sixty-one tenths] are for the bullocks and some for the lambs, and they may not be mixed, one with the other [for the quantity of oil for the tenths varied; each tenth that accompanied the bullock or the ram required two *log* of oil, hence, the mixture was thick, whereas the tenth that was brought with each lamb required three *log* of oil, thus making a thin mixture. Accordingly the sixty-one tenths were not all put in one vessel!] But [the fact is] that, up to sixty tenths, can be mixed [in one vessel, with one *log* of oil which, according to Rabbi Eliezer ben Yaakov, is the amount prescribed for any number of tenths, up to sixty. The Mishnah here accepts the view of Rabbi Eliezer ben Yaakov]. They said to him, "Can sixty be mixed [in one vessel] and not sixty-one?" He answered, "So it is with all the measures prescribed by the Sages: A man may immerse himself in forty *se'ah* of water, but he may not immerse himself in

וּמִחֻצָה יָבִיא שְׁנַיִם. רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר, שֶׁלֹּא הִתְנַדֵּב כְּדֶרֶךְ הַמִּתְנַדְּבִים: ד' מִתְנַדְּבֵי אֲדָם מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עֶשְׂרוֹן, וּמִבֵּיא בְּכָלִי אֶחָד. אִם אָמַר הָרִי עָלַי שְׁשִׁים וְאֶחָד, מִבֵּיא שְׁשִׁים בְּכָלִי אֶחָד וְאֶחָד בְּכָלִי אֶחָד, שֶׁכֵּן צְבוּר מִבֵּיא בְּיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חֵג שְׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת שְׁשִׁים וְאֶחָד. דִּיּוֹ לִיחִיד שֶׁיְהִי פָחוֹת מִן הַצְּבוּר אֶחָד. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהֵלֵא אֵלָיו לְפָרִים, וְאֵלָיו לְכֹבֶשִׂים, וְאֵינָם נִבְלָלִים זֶה עִם זֶה, אֶלָּא, עַד שְׁשִׁים יְכוּלִים לְהִבְלָל. אָמְרוּ לוֹ, שְׁשִׁים נִבְלָלִים, שְׁשִׁים וְאֶחָד אֵין נִבְלָלִים. אָמַר לָהֶם, כָּל מִדּוֹת חֻכְמִים כֵּן. בְּאֲרֻבָּעִים סָאָה הוּא טוֹבֵל, בְּאֲרֻבָּעִים

רבנו עובדיה מברטנורא

סולת. דכתיב (ויקרא ב) סולת יהיה קרבנו: ר' שמעון פוטר. ר' שמעון סבר בגמר דבריו אדם נתפס, והואיל וגמר דבריו שלא כדין המנחה, אינו חייב בלום. ואין הלכה כר' שמעון: ד' שכן צבור מביאים. וכו'. שלשה עשרונים לפר, לשלשה עשר פרים הם תשעה ושלשים עשרונים. ועשרון לכבש, לארבעה עשר כבשים הם ארבעה עשר עשרונים. ושני עשרונים לאיל, לשני האילים הם ארבעה עשרונים, הרי חמשים ושבעה. ולשני תמידים שנים, ולשני כבשי מוסף שבת שנים, הרי ששים ואחד. ואמר להם ר' שמעון, וכי כל אותן של אותו יום בכלי אחד היו, והלא אלו לפרים ואלו (לאילים ולכבשים, ואי מערב להו מפסיל, שמנחת פרים בלילתן עבה, שני לוגים לעשרון, חצי ההין לשלשה עשרונים, ומנחת כבשים בלילתן רכה, רביעית ההין לעשרון דהיינו שלשה לוגים, והן בולעות זו מזו, ונמצא זו חסרה וזו יתירה, אלא מפני מה אין מביא יחיד ששים ואחד עשרונים בכלי אחד, דעד ששים יכול להבלל בלוג אחד. והאי תנא סבר לה כר' אליעזר בן יעקב דאמר בפרק שני מדות אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה ואע"פ שלא נבללה כולה,

forty *se'ah* less one *kortov* [i.e., drop].” One may not offer one, two, or five [*log*, of wine, as a libation. One may offer only such quantities as conform with the quantities prescribed for one or several of the specific animal offerings, and these are: six *log* for each bullock, four for each ram, and three for each lamb. Nowhere is such a quantity as one, two, or five *log* prescribed], but one may offer three, four, six [corresponding to the wine-offering of a lamb, a ram, and a bullock, respectively] or anything above six. [Thus

seven *log* could be applied for the libation of one ram and one lamb, eight for two rams, nine for one bullock and one lamb, and so on.] (5) One may offer wine [by itself, without it being accompanied by a meal-offering of flour and oil. The wine was then poured into the *shittin* — draining hole which was on the corner of the altar] but not oil; the opinion of Rabbi Akiva. But Rabbi Tarfon says, One may also offer oil [by itself]. [An amount of oil comparable to a handful of a meal-offering namely, the size of two olives, was poured aside and burnt upon the altar and the remainder was eaten by the priests.] Rabbi Tarfon said, Just as we find that wine which is offered as an obligation [namely, as the drink-offering which accompanies most animal-offerings] may be offered as a freewill-offering [by itself], so too, oil which is offered as an obligation may be offered as a freewill-offering. Rabbi Akiva said to him, No, if you say so of wine, it is because it is offered by itself even when offered as an obligation [since the wine of the drink-offering was not mixed with anything, whereas the oil was mingled with the fine flour]; can you say the same of oil, which is not offered by itself when offered as an obligation [for the oil was mingled with the fine flour]? Two [men] may not jointly offer one tenth [of flour]; but they may jointly offer a burnt-offering or a peace-offering, and from birds, even a single bird.

רבנו עובדיה מברטנורא

בין שראויה להבלל אין הבלילה מעכבת, דהכי קיימא לן דכל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו: **ששים ואחד אין נבללים**. בתמיהה: **קרטוב**. רביעית של רביעית (רביעית) הלוג: **אין מתנדבין לוג**. יין לנסכים. שלא מצינו מנחת נסכים של לוג אחד ולא של שנים ולא של חמשה: **אבל מתנדבים שלשה לוגים**. דחזו לכבש. וארבעה, דחזו לאיל. וששה לוגים שהוא חצי ההין, דחזו לפר: **ומששה ולמעלה**. מתנדבים, דשבעה, חזו שלשה מנייהו לכבש וארבעה לאיל. ושמונה, חזו לשני אילים, ותשעה חזו לכבש ופר עשרה, חזו לאיל ופר. אחד עשר, חזו לשני אילים וכבש. וכן לעולם: **ה מתנדבין יין**. בלא סולת ושמן ומנסכו לשיתין בפני עצמו: **ואין מתנדבין שמן**. בלא סולת ויין: **מתנדבין שמן**. וקומצו ומקטיר הקומץ ושיריים נאכלים: **שכן הוא קרב חובתו בפני עצמו**. עם חובתו הוא קרב בפני עצמו. אע"פ שהוא בא חובה עם המנחה אינו מעכב המנחה **תאמר בשמן בו**. דכיון דלא אשכחן ביה דליתו בכלי בפני עצמו, השתא נמי לא ליתו: **אפילו פרידה אחת**. תור אחת, או בן יונה אחד, מתנדבים בין שנים והלכה שמתנדבים יין ושמן בפני עצמן. ומתנדבים מנחת נסכים בין נסכי פר בין נסכי איל וכבש. וכל הקרבנות באים בנדבה בשותפות, חוץ מן המנחה לפי שנאמר בה נפש, דכתיב (ויקרא ב) ונפש כי תקריב קרבן מנחה:

סאָה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן. אין מתנדבים לג, שנים, וחמשה, אבל מתנדבים שלשה וארבעה וששה, ומששה ולמעלה: ה מתנדבים יין, ואין מתנדבים שמן, דברי רבי עקיבא. רבי טרפון אומר, מתנדבים שמן. אמר רבי טרפון, (מה) מצינו ביין שבא חובה ובא נדבה, אף השמן בא חובה ובא נדבה. אמר (לו) רבי עקיבא, לא, אם אמרת ביין שכן הוא קרב חובתו בפני עצמו, תאמר בשמן שאינו קרב חובתו בפני עצמו. אין שנים מתנדבים עשרון אחד, אבל מתנדבים עולה ושלמים. ובעוף, אפלו פרידה אחת:

Gemara Menachot 110a

גמרא מנחות דף קי.

Rabbi Shmuel bar Nachmani said in the name of Rabbi Yonatan, [referring to] that which is stated “And in every place offerings are burnt and presented to My name.” (Malachi 1:11) “In every place!” Is this possible [is it not prohibited to offer sacrifices outside the Temple boundaries]? [Rather] this refers to the scholars who devote themselves to the study of the Torah in whatever place they are: [God says,] I ascribe it to them as though they burnt and presented offerings to My name. “Even a pure meal-offering:” (ibid.) this refers to one who studies the Torah in purity; that is, one who marries a wife and afterwards studies the Torah [so that he is undisturbed by impure thoughts]. “A song of ascent, Behold bless you the Lord, all you servants of the Lord, that stand in the house of the Lord in the night seasons.” (Psalms 134:1) What is the meaning of “in the night seasons?” Rabbi Yochanan said, This refers to the scholars who devote themselves to the study of the Torah at night;

Scripture ascribes it to them as though they were occupied with the Temple service. “This is an ordinance forever to Israel.” (II Chronicles 2:3) [This verse implies that the altar offerings will never cease.] Rabbi Gidal said in the name of Rav, This refers to the altar built [in heaven], (see Chagigah 12b) where Michael, the great Prince, [Israel's guardian angel: see Daniel 12:1, Yoma 77a] stands and offers upon it an offering. Rabbi Yochanan said, It refers to the scholars who are occupied with the laws of Temple service: Scripture ascribes it to them as though the Temple were built in their days. Resh Lakish said, What is the significance of the verse, “This is the law [Torah, and not *chukah*, which has the precise meaning of “law”] for the burnt-offering, for the meal-offering, for the sin-offering, and for the guilt-offering?” (Leviticus 7:37) It teaches that whoever occupies himself with the study of the Torah it is as though he were offering a burnt-offering, a meal-offering, a sin-offering, and a guilt-offering. Rava asked, Why then does the verse say, “For the burnt-offering, for the meal-offering?” It should have said, “this is the Torah, a burnt-offering, a meal-offering!” Rather, said Rava, it means that whoever occupies himself with the study of the Torah needs neither a burnt-offering, nor a meal-offering, nor a sin-offering, nor a guilt-offering. [The verse accordingly means: The Torah is for, i.e., in lieu of the burnt-offering, the meal-offering, etc., the study of the Torah atones just like the offering of sacrifices.] Rabbi Yitzchak said, What is the significance of the verses, “This is the law of a

(מלאכי א) בְּכֹל מְקוֹם מְקַטֵּר מִגִּישׁ לַשָּׁמַיִם בְּכֹל מְקוֹם סִלְקָא דְעֵתְךָ אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן אֱלוֹ תַלְמִידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּכֹל מְקוֹם מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיהֶם כְּאֵלוֹ מְקַטְרִין וּמַגִּישִׁין לַשָּׁמַיִם. וּמִנְחָה טְהוֹרָה זֶה הַלּוֹמֵד תּוֹרָה בְּטַהֲרָה נוֹשֵׂא אִשָּׁה וְאַחַר כֵּךְ לּוֹמֵד תּוֹרָה. (תהלים קלד) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה' הָעוֹמְדִים בְּבֵית ה' בְּלִילוֹת. מָאִי בְּלִילוֹת אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן אֱלוֹ תַלְמִידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּלִילָה מַעֲלָה עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ עוֹסְקִין בְּעִבּוּדָה. (דה"ב יב) לְעוֹלָם זֹאת עַל יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַב גִּידָל אָמַר רַב זֶה מִזְבֵּחַ בְּנוֹי וּמִיכָאֵל שַׁר הַגְּדוֹל עוֹמֵד וּמְקַרֵּב עֲלָיו קָרְבָּן. רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר אֱלוֹ תַלְמִידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּהַלְכוֹת עִבּוּדָה מַעֲלָה עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ נִבְנָה מְקַדֵּשׁ בִּימֵיהֶם. אָמַר רִישׁ לִישׁ לְקִישׁ מָאִי דְכְּתִיב (ויקרא ז) זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה לְמִנְחָה וְלַחֲטָאת וְלֶאֱשָׁם. כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה כְּאֵלוֹ הַקָּרִיב עוֹלָה מִנְחָה וְחֲטָאת וְאֶשָׁם. אָמַר רַבָּא הָאִי לְעוֹלָה לְמִנְחָה עוֹלָה וּמִנְחָה מִבְּעֵי לֵיהּ. אֵלָּא אָמַר רַבָּא כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה אֵינוֹ צָרִיךְ לֹא עוֹלָה וְלֹא חֲטָאת וְלֹא מִנְחָה וְלֹא אֶשָׁם. אָמַר רַבִּי יִצְחָק מָאִי דְכְּתִיב (שם ז) זֹאת תּוֹרַת הַחֲטָאת

sin-offering” (Leviticus 6:18) and “This is the law of a guilt-offering?” (Leviticus 7:1) They teach that whoever occupies himself with the study of the laws of the guilt-offering [i.e., the laws of the Temple service] it is as though he were offering a guilt-offering.]

וזאת תורת האשם כל העוסק בתורת חטאת כאלו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאלו הקריב אשם:

זוהר שמיני דף מ"א ע"ב

רבי יוסי פתח ואמר (קהלת ו) כל עמל האדם לפיהו וגומר. אסתכלנא במלי דשלמה מלכא ובלהו אחידן בחכמה עלאה. כל עמל האדם לפיהו. האי קרא בשעתא דדיינין ליה לבר נש בהוא עלמא כתיב כל ההוא דינא וכל מאן דסביל בהוא עלמא ונקמין מניה נקמתא דעלמא לפיהו. בגין פיהו דלא נמיר ליה וסאיב ליה לנפשיה ולא אתדבק בסטרא דחיי בסטרא דימינא. וגם הנפש לא תמלא לא תשתלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. דבר אחר לא תמלא לא תשתלים לסלקא לאתרהא לעלמין בגין דהא אסתאבת ואתדבקת בסטרא אתרא. רבי יצחק אמר כל מאן דאסתאב בהו כאילו פלח לעבודה זרה דאיהו תועבת יי. וכתיב לא תאכל כל תועבה. מאן דפלח לעבודה זרה נפיק מסטרא דחיי נפיק מרשותא קדישא ועייל ברשותא אתרא. אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי נפק מסטרא דחיי ונפיק מרשו קדישא ועייל ברשותא אתרא. ולא עוד אלא דאסתאב בהאי עלמא ובקלמא דאחי ועל דא ונטמתם במ כתיב בלא א'. וכתיב ולא תמאז את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי אתכם לממא. מאי לממא. לממא לעמין עובדי עבודה זרה דהא אינון מסאבין ומסטרא דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה. רבי אלעזר הוה ותיב קמי דרבי שמעון אבוי. אמר ליה הא דתנינן ומין קדשא בריד הוא לדכאה להו לישראל כמה אמר ליה כמה דכתיב (יהוקאל לו) ונרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגומר בין דאתדבאן מתקדשין. וישראל דאתדבאן ביה בקדשא בריד הוא קדש אקרון דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה וכתיב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי. ונאין אינון ישראל דקדשא בריד הוא קאמר עלייהו והייתם קדושים בי קדוש אני יי בגין דכתיב ובו תדבק. וכתיב (תהלים קמו) לא עשה בן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedushah, Part 2, Section 5

שערי קדושה חלק ב שער ה

Concerning severe sins: Those who die without repenting are punished in hell, but eventually they scream out to God and rise from there, and they merit resurrection, and [a share in] the world to come. Worse than this are those of Israel who sin with their bodies that is, the head which has never worn *tefillin* out of sheer laziness, (see Rosh Hashanah 17a) even though he could have worn them. For if one did so as a provocation, he is called a heretic [*min*] or, at the very least, a sinner. Such a person, if he

(על העבירות חמורות) אם לא עשה תשובה ומת נדון בגיהנם ולבסוף משם מצפצפיין ועולין ויש להם תקנה ותחיית המתים ועולם הבא. למעלה מזה פושעי ישראל בגופן קרקפתא דלא מנח תפילין מעולם שנתעצל מלהניחן והיה יכול להניחן כי אם היה להכעיס נקרא מין או לפחות מומר. וזה אם מת ולא שב נדון

so as a provocation, he is called a heretic [*min*] or, at the very least, a sinner. Such a person, if he

dies without repenting, is punished in hell for twelve months. After that, his body ceases to exist, but his soul is burned, becoming ashes under the feet of the righteous in the world to come. Worse than these are individuals who have no share in the world to come at all. Hell will cease but they will not cease, despite the fact that they may have Torah and good deeds [to their credit], in the event they die without repenting, like Doeg the Edomite, the strong shepherd [i.e., he was the greatest of scholars]. And these are: The *minim*, who are students that pervert words of Torah into heresy. This category also includes the inveterate sinner only with regard to idolatry, even if he accepts all other commandments and is known always to keep them. Inveterate sinners, as well as one who is suspected of that sin [i.e., forbidden relations], who sin for the sake of provocation, or even because of their desires. [Also included] one who shirks off the yoke, that is, one who denies the essential belief and says that there is no God.

בְּגֵיהֶנֶם שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ וְאַחַר כֵּן גּוֹפוֹ כְּלָה וְנִשְׁמָתוֹ נִשְׂרָפָת וְנִעְשִׂית אֶפְרַת תַּחַת כַּפּוֹת רִגְלֵי הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָם הַבָּא. לְמַעַלְהָ מִזֶּה הֵן אֵלוֹ שְׂאִין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא כִּלְל וְגִיְהֵנֶם כְּלָה וְהֵם אֵינָם כְּלִים אִף עַל פִּי שֵׁישׁ בְּיָדָם תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְלֹא עָשׂוּ תְשׁוּבָה וּמִתּוֹ כְּדוֹאֵג הָאֲדוֹמִי אֲבִיר הָרוֹעִים. וְאֵלוֹ הֵן הַמִּינִים וְהֵם תַּלְמִידִים הַמְהַפְכִים דְּבָרֵי תּוֹרָה לְמִינוֹת וְכֵן הַמוֹמְרִים לְעִבּוּדָה זָרָה בְּלִבָּד אִף עַל פִּי שְׂמוּדָה בְּכָל הַמְצוֹת וְהוֹחֵק בְּעִבּוּדָתָם תַּמִּיד וְהַמוֹמְרִים וְכֵן הַחֲשׂוֹד עַל אוֹתָהּ עֲבִירָה וְלַעֲשׂוֹת עֲבִירוֹת לְהַכְעִיס וְאֶפִּילוֹ לְתִיאֲבוֹן וְהַפּוֹרֵק עוֹל שֶׁהוּא הַכּוֹפֵר בְּעִקְרָו וְאוֹמֵר שְׂאִין שֵׁם אֱלֹהִים:

Practical Law:

Rambam, Laws of Sacrifices, Chapter 3

(1) If a Jew is an inveterate sinner with regard to idolatry or desecrates the Sabbath publicly, we do not accept a sacrifice from him at all. Even a burnt-offering, which we may accept from a non-Jew, we may not accept from this inveterate sinner. As it says, “If any person from among you brings a sacrifice.” (Leviticus 1:2) From the Oral tradition we have learned: “from among you” — but not **all** of you; this comes to exclude an inveterate sinner. But if one is an inveterate sinner with regard to other sins, we accept any sacrifice from him, so that he will repent. If someone is an inveterate sinner with regard to a particular sin, and is well-known for transgressing it and is accustomed to doing it, whether as a provocation or because of his urge, we do not accept a sacrifice from him for that sin. How so? For example, if someone is accustomed to eating *chelev* [sacrificial fat which is forbidden to eat], regardless of whether he eats it as a provocation or because of his urge [to eat it], and he ate *chelev* by mistake and brings a sin-offering, we do not accept it from him.

הלכה

הרמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ג

א יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא מוֹמֵר לְעִבּוּדָה זָרָה אוֹ מַחֲלֵל שַׁבַּת בְּפָרְהִסְיָא אֵין מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ קָרְבָן כִּלְל. אֶפִּילוֹ הַעוֹלָה שֶׁמְקַבְּלִין אוֹתָהּ מִן הַנִּבְרִי אֵין מְקַבְּלִין אוֹתָהּ מִן הַמוֹמֵר הַזֶּה שְׁנֶאֱמַר (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם מִפִּי הַשְּׂמוּעָה לְמַדּוֹ מִכֶּם וְלֹא בְּלִכְּם לְהוֹצִיא אֶת הַמוֹמֵר. אֲבָל אִם הָיָה מוֹמֵר לְשָׂאֵר עֲבִירוֹת מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ כֹּל הַקְּרָבָנוֹת כְּדִי שִׁיחֲזוֹר בְּתְשׁוּבָה. הָיָה מוֹמֵר לְעִבְרִיהָ וְהוּא מְפוֹרָס וְיָדוּעַ לַעֲשׂוֹתָהּ וְהוֹרֵגֵל בָּהּ בֵּין לְהַכְעִיס בֵּין לְתִיאֲבוֹן אֵין מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ קָרְבָן לְאוֹתָהּ עֲבִירָה. כִּיִּצַד כְּגוֹן שֶׁהָיָה רִגְלִל לְאֲכוּל חֶלֶב בֵּין לְהַכְעִיס בֵּין לְתִיאֲבוֹן וְשָׁגַג

(2) Libations are not brought with burnt-offerings of non-Jews. As it says, "Everyone that is native-born must do so." (Numbers 15:13) But their libations are brought from the [funds of the] community, [since one may not offer a burnt-offering without libations] as it says, "do this for each one, according to their number." (ibid., verse

12) And they do not require [*semichah*] the leaning of hands, because the leaning of hands is only performed by Jews; by men and not by women.

ואכל חלב והביא חטאת אין מקבלין אותה ממנו: ב עולות הנכרים אין מביאין עמהן נסכים שנאמר (במדבר טו) כל האזרח יעשה ככה. אבל נסביהם קריבין משל צבור שנאמר (שם) ככה תעשו לאחד במספרם ואינן טעונות סמיכה שאין סמיכה אלא בישראל באנשים ולא בנשים:

SHEMINI FOR THURSDAY NIGHT

שמיני ליל ששי

צירוף יהוה

ג ואמר משה לאהרן הוא די מליל יי למימר בקריבי אתקדש ועל אפי כל עמא אתיקר ושתיק אהרן: ד וקרא משה למישאל ולאלצפן בני עזיאל אח אבוהי דאהרן ואמר להון קריבו טולו ית

ג ויאמר משה אל-אהרן הוא אשר-דבר ידוהו לאמר בקרבי אקדש ועל-פני כל-העם אפנד וידם אהרן: ד ויקרא משה אל-מישאל ואל אלצפן בני עזיאל ד

(3) Then Moshe said to Aharon, This is what the Lord had spoken, when He said, I shall be sanctified through My close ones, and I shall be glorified in front of all the people. And Aharon was silent. (4) And Moshe called for Mishael and Eltzafan, the sons of Aharon's uncle Uzziel, and said to them, Approach; carry your brothers from inside the Sanctuary, [and take them]

RASHI

רש"י

(3) **This is what the Lord had spoken** — *But when did God say this? [It was when He said] (Exodus 29:43), "And I shall meet with the Children of Israel, and it will be sanctified through My glory (בכבודי)." But instead of the word בכבודי, "through My glory," read the verse as if it had said, במכובדי, i.e., "through My honorable ones." Moshe said to*

Aharon: "Aharon, my brother! I knew that this Holy House was to be sanctified through the beloved ones of the Omnipresent, and I thought it would be either through me or through you. But now I see that they [Nadav and Avihu] are greater than me or you!" (Vayikra Rabbah 12:2) And Aharon was silent — *[and did not complain. Consequently,] Aharon received a reward for his silence. And what was the reward he received? It was that God addressed him*

(ג) הוא אשר דבר וגו'. היכן דבר? ונגדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבדי". אל תקרי "בכבדי", אלא 'במכבדי'. אמר לו משה לאהרן: אהרן אחי! יודע הייתי שיתקדש הבית במידעיו של מקום, והייתי סבור: או בי, או בך. עכשיו, רואה אני שהם גדולים ממני וממך! (ת"כ, ויקרא רבה): וידם אהרן. קבל שָׁכַר על שתיקתו, ומה שָׁכַר קבל? שנתחיד